

GAZETA LITERARĂ

Anul VIII nr. 23 (377)
joi 1 iunie 1961

ORGAN SĂPTĂMINAL AL UNIUNII SCRITORILOR DIN R. P. R.

8 pagini 50 bani

ÎNȚILNIREA DE LA VIENA

Laureații poeziei pe anul 1961

olifica de provocare a
lostului președinte Ei-
senhower și a securi-
dului său Nixon, după
ce a aruncat în aer
Conferința la nivel
înalt de la Paris, a
suspendat punțile fra-
tative ale Uniunii
Sovietice.

Soarta lumii a rămas atunci, parcă,
nesigură. Omenirea a trecut printr-un
moment greu de înțoirare.
Dar și în acele zile și de atunci
încoace în mod constant, tovarășii
Hrușciov a manifestat speranța că
noi conducători ai Statelor Unite, de-
semnând prin noile alegeri, vor privi
cu mai mult simț de răspundere, mai
rațional și mai realist, rezolvarea
problemei internaționale, implicit
problema-problemelor, cheia tuturor:
dezarmarea.

Căderea în alegeri a „secundului”
Nixon a întărit în opinia publică a
lumii această speranță, — căderea
însemnând în mod clar condamnarea
de către majoritatea cetățenilor ame-
ricani a politicii de aventură pe mar-
gina prăpăstii pe care Dulles și a-
poi Nixon a făcut multe exerciții de
echilibristică.

Cu toate speranțele puse, noul pre-
ședinte John Kennedy s-a complicit
în echivoc, sau, cel puțin într-o at-
itudine plină de contradicții care,
dacă nu a spulberat nădejile, nu le-a
adus nici un suport real.

În adevăr, organizarea debarcării
în Cuba, intervenția fățișă în Laos,
intensificarea pregătirilor de război în
Vietnamul de Sud și Taijanda, re-
centa lovitură de forță de la Seul,
sprijinul constant acordat militariștilor
germani, piedicile ridicate la Con-
ferința de la Geneva cu privire la
încrețarea experiențelor nucleare, nu
sunt de natură să încurajeze încrede-
rea într-o politică de pace, realistă,
a noului președinte.

Sunt fapte care dovedesc odată mai
mult că imperialismul american a
continuat să fie și după schimbarea
locatarului de la Casa Albă, ciadela
principală a reacțiunii.

S-a înfrumusețat însă ceva, probabil
neapărat de președintele politica a-
ceasta s-a izbit de rezistența de ne-
înfrânt a popoarelor, fie ele și mici,
precum Laos și Cuba.

Dacă imperialismul nu s-a lepădat
sub noul costum, de apucăturile sale
agresive, a învățat totuși că bunul
plac și violența nu mai pot dicta ne-
stăruințele în omenire. Politicienii în-
cercați la realitatea pe care trebuia
să înțeleagă bine din declarația con-
sfăturii reprezentanților partidelor co-
muniste și muncitorești de la Mosco-
va: „Principala trăsătură disincervă
a timpurilor noastre constă în aceea
că sistemul socialist mondial se
transformă în factorul hotărâtor al
dezvoltării societății omenescii”.

În acele împrejurări, iată o rază
de lumină: Un comunicat publicat și
militan la Washington și Moscova a-
nuntă că Nikita Hrușciov și preșe-
dintele Kennedy se vor întâlni în zi-
tele de 3 și 4 iunie la Viena.

Este vorba nu de negocieri și a-
corduri, ci de un prim contact perso-
nal (sint termenii comunicatului) și
un schimb general de vederi asupra
principalelor probleme care privesc
relațiile între cele două țări.

Cercurile largi ale opiniei publice
mondiale, popoarele din întreaga
lume, masele largi din America, chiar
deputații și senatorii ai noii legislaturi
din America, văd în această întâlnire
sporindu-se șansele de clarificare și
îmbunătățire a atmosferei internațio-
nale, șansele de succes ale unor ne-
gocieri pe baze realiste. De aceea ele

au primit vestea cu un sentiment de
usurare și de speranță.

În ce privește Uniunea Sovietică,
— așa cum a declarat tovarășul Hruș-
ciov înainte de a se fi hotărât aceas-
ta întrevvedere, — „va face astăzi
ca și ieri toate eforturile pentru a
îmbunătăți raporturile cu țările occi-
dentale, inclusiv Statele Unite”.

Obiectivul propus de întâlnirea de la
Viena nu poate da iluzii nelimitate a-
supra posibilităților ei. Dar și odată
atins, va putea să îngăduie spulbe-
rarea tuturor părerilor preconcepte
și statornicirea încrederei.

Lumea speră să se ajungă, chiar
la Viena, la o destindere internațio-
nală și la crearea tuturor condițiilor
pentru negocieri fructuoase, ca urmare
a acestui prim contact.

Clarificarea de la Viena, atingerea
obiectivelor pe care și l-a propus —
schimbul larg de păreri — va avea
o influență ce se va resimți de îndată
în toate numeroasele domenii
ale relațiilor internaționale.

Demostene BOTEZ

GH. ȘARU

Sava Ștefan, muncitor frunțos la Uzinele „Tudor Vladimirescu”

(Din „Expoziția de portrete ale oamenilor muncii” — Sala Palatului R.P.R.)

Plenara Secției de dramă a Uniunii Scriitorilor din R.P.R.

O sarcină de răspundere

orbând despre piesa
intr-un act, a spus to-
Lucia Demetrius, vom
vorbi încă o dată, fără
îndoială, despre sarcini
care ne stau în
față nouă, dramatur-
gilor, întotdeauna, iar
în această nouă etapă
de dezvoltare în care
a intrat țara noastră, mai puternic
decît oricînd, pentru că piesa într-un
act nu este nici mai puțin, nici alt-
ceva decît piesa în trei, în patru
acte, în șase sau zece tablouri dacă
vrem, iar problemele ei specifice sînt
numai probleme tehnice, de mește-
șug”.

Reamintind, în lumina Raportului
fînt de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-
Dej la cel de al III-lea Congres al
F.M.R., că în prezent activi-
tatea ideologică, munca de lichidare
a înfrîngirilor educației burgheze din
conștiința oamenilor este tîrîmul
principal al luptei de clasă, referatul
a subliniat necesitatea apropierei dra-
maturgilor de problemele majore ale
actualității socialiste.

„Dacă putem, cînd facem o trecere
în revistă a realizărilor noastre, să
cităm piese mari sau mici ca întin-
dere, care înseamnă reușite din punct
de vedere ideologic și artistic, putem.
În același timp, să ne mustrăm că
anumite teme, anumite probleme
mari nu au fost încă atacate,
sau că au fost atinse în chip
insuficient, fără destulă putere,
fără destulă autenticitate, fără
destulă eficiență”. Autocarea referatului
a arătat că nu avem încă piese de
întindere care să trateze problemele

caracteristice ale vieții și muncii în
gospodăriile agricole colective, că pie-
sele noastre inspirate din viața satu-
lui tratează încă într-o mare măsură
conflictele caracteristice perioadei de
formare a acestor gospodării și, mult
mai puțin, problemele legate de con-
solidarea și dezvoltarea formelor so-
cialiste din agricultură, iar cele în-
tr-un act, care au început să oglin-
dească această etapă, nu sînt nici
destule la număr, nici deosebit de
bune. „Si nu mă pot opri să adaug
— a spus în continuare tova. Lucia
Demetrius — că nu avem încă un
număr reprezentativ de piese cu
muncitorii de azi care să zugrăvească

Referat prezentat de LUCIA DEMETRIUS,
președinta Secției de dramă

noua lor conștiință, piese care să
oglindească bătălia pentru calitate și
tehnică înaintată în industrie, nici
destule piese și destul de reprezen-
tative despre viața și măcințele în-
neretului nostru care se deosebește
ait de adine de cel pe care burghie-
za îl creștea strîmb”.

Vorbind în continuare despre urlan
dezvoltare a mișcării teatrale în țara
noastră, despre dragostea marilor
mase de oameni ai muncii pentru
teatru, referatul, abordînd problemele
dramaturgice pentru amatori, a în-
demnat scriitorii să nu neglijeze acest
sector important care se adresează
milioanelor de spectatori. „Nu reto-
rică, nu didactică, nu uscat, a spus re-
ferența, ci viu, prin minunatele mij-
loace ale teatrului, prin convingăto-

rele mijloace ale artei. Și nu cu ga-
bioane, nu prin scheme, nu prin re-
șetele noastre inspirate din viața sa-
tului, așa cum se întîmplă adesea
dacă o piesă seamănă în mod dure-
cu altă, ci prin imagini vii, rupte
din viață”.

Arătînd că datorită contribuției
unor scriitori ca Mihail Davidoglu,
Horia Lovinescu, Tiberiu Vornic, Au-
rel Baranga, Ștefan Țita, Ludovic
Bruckstein, Teofil Bugocan sau Săuș
Andras, piesa într-un act, destinată
colectivelor de amatori, a înregistrat
succese, referatul a arătat că există
în această privință încă destule de-
ficiențe.

Referatul a arătat că în general
scriitorii cumoșuți, cu experiență,
ocolesc încă piesele într-un act sub-
apreciînd genul, socotind în mod eroi-
nat că fiind scurtă piesa are voie
să fie și ușoară sau superficială. Nu este
vorba ca fiecare piesă într-un act să
epuizeze problemele majore ale con-
temporaneității, aceste piese pot să
pună și probleme aparent secundare,
dar caracteristice mediului din care

sînt culese, cu condiția să fie de o
autentică actualitate, să fie expre-
sive, să nu se înecă în fapt divers
și în anecdotic.

Referatul a arătat că, pentru a sti-
mula interesul dramaturgilor pentru
piesele scurte, pentru a-i îndrepta
către teatrul de amatori, este absolut
necesar ca presa, critica dramatică,
să acorde o atenție sporită pieselor
scurte. În același timp teatrele pro-
fesioniste ar putea da spectacole ale-
tute din mai multe piese într-un act
ceea ce ar constitui încă un prețios
stimulent pentru dezvoltarea acestui
gen.

În încheiere, tova. Lucia Demetrius
a spus: „Nu trebuie să scriem pie-
sele într-un act pe care le așteaptă
mii de echipe culturale și sute de mii
de spectatori. Cei care stăpînesc me-
teșugul scriitoricesc în primul rînd,
și în literatura dramatică trebuie să
depună loialtă eforturi pentru a
scrie din ce în ce mai bine, în cin-
stea celor care construiesc această
viață frumoasă, de care ne bucurăm
toți.”

Pentru noi scriitorii, asta trebuie să
constituie o sarcină, pe care s-o pri-
mim cu seriozitate și cu mîndrie și
s-o ducem la capăt cu cinste”.

CITIȚI ÎN PAGINA 6

referatele tovarășilor Nicolae Nistoi
și Dumitru Solomon, prezentate în
drul plenarei secției de dramă a
Uniunii Scriitorilor din R.P.R.

1 Iunie — ZIUA INTERNAȚIONALĂ A COPILULUI

Desen de GH. BOȚAN

MIHAI BENIUC

Mai tare

Eu Timpului cariatidă simtu-i
Ori piatră poate mai din temelii,
Ascunsă, nevăzută, cum Cuvîntu-i
In mari picturi ori grele simfonii.

Din veacul meu eu nu țin să mă mîntuie
Și drum să-mi tai spre alte veșnicii —
Așta doar să se priceapă: Cîntu-i
Ce-ncremeni pe fața-mi cînd murii!

Să simtă toți și pentru todeauna
Urmași dezgropînd aceste blocuri
De marmoră cu dungi adînci de singe,
Căzute, arse-n blestemate focuri,
Că noi n-am vrut să știm ce-nseamnă-a plînge
Și am cîntat mai tare ca furtuna!

Tăcere-i restul

SHAKESPEARE: The rest is silence.

Tăcere-i restul. Dar
Le-ai dat inima-n dar
Acel care mine
Vor fi? S-o ai vă pine
În două, caldă, ruptă,
S-o poarte steag în luptă,
S-o stoarcă vin pe buză,
Buchet să stea pe-o bluză
Subt care dormitează
Sini tineri ori e trează
O inimă-n iubire...
Torșei dintr-însa fire,
Din inima-ți, să sune
Cînd blinde, cînd nebune
A cîntec ori a geamă,
A liniște, a frează?
Făcuși din ea ghiocul
Ce știe și norocul
Și frîmîntarea mării
Din marile străfunduri
Ori doina de pe prunduri
A recilor izvoare?
Prinșei licori din soare,
Ca-n cupa de cristal,
In ea să joace perle
Aici pe-al vieții mal?
Știuși s-o-mprăștii — mierle
Prin merii primăverii,
Prin florile puzderii?
Ai pus-o-n colțul roșu
Să cheme, cum cocoșul
In zori, izbînd în lene,
Ori coruri de sirene
Strîgînd, strîgînd de zor
Spre fabricile lor
Pe mîndrie fii ai muncii?
Știi legăna tu pruncii
Și somn să faci din scîncei,
Erou din omul lînced,
Pumnal ce dă-n mincîună,
Cu vorba ta cea bună,
Și tare și domoală,
Adeze vestind răcoala,
Iar pentru suferință
Finala biruință
A omului, a vieții, —
Triumful tinereții!
De-ai fost, acestea-s testul,
De nu, tăcere-i restul.

GLASUL DE FOC DIN EGINA!

e doînzeci de ani
umbă prin lume, din
acea memorabilă zi de
sfîrșit de mal, un nume
care va străluci de-a
lungul veacurilor: Ma-
nolis Glezos.

31 mai 1941 era un
sfîrșit și era un ince-
put. În vechea Eladă
a lui Homer un tânăr patriot cu o
suflet nespus de frumos și cu o în-
drăzneală de legendă a smuș drape-
lul morții, crucea incirgată a lui
Hitler, vestind țării sale și lumii în-
tregi apusul întinericului în Grecia.
Numele lui Manolis Glezos străbate
întreaga lume ducînd cu el stri-
gătul de libertate, strigătul de luptă
împotriva fascismului care, zdrobit
de glorioasa Armată Sovietică, rein-
viază sub pulpana reacțiunii internațio-
nale, personificată prin reprezen-
tantul ei fidel de la Bonn, Adenauer.
1941! Mi-l amintesc atît de bine.
Europa gemea sub cizma de fier a
lui Hitler. Hoardele fasciste ataca-
u cu furie țarătă Uniunea Sovietică.
România gemea sub același jug. Par-
tidul nostru comunist chema poporul
la luptă împotriva cîmpitorului.

Fiecare lovitură dată fascismului
apropia victoria popoarelor — „Ar-
runcați trenurile fasciste în cer!”
„Nici un bob de griu pentru mașina
de război germană!” „Întoarceți ar-
mele împotriva lui Hitler și a ban-
delor fasciste!” etc. etc. — erau lo-
zinci prin care poporul nostru era
chemat la luptă.

În Franța, în Cehoslovacia, în Lu-
govslavia, în Grecia, în toată Europa
fascismul primea lovituri grele.

În acele momente dramatice pentru
înșii viața omenirii, Manolis Gle-
zos a smuș de pe Acropole odiosul
steag cu zvastică.

Sub loviturile necrușătoare ale Ar-
matei Sovietice și ale celorlalte
fascismul a fost doborât.

9 mai 1945. Se părea că după
acea imensă băle de sînge pacea se
va așterne pentru multă vreme peste
lume. Dar n-a fost așa. În multe
țări care nu s-au putut încă smulge
din lanțurile imperialismului, teroarea
a rămas să domnească mai departe
lovind în primul rînd în cei mai în-
flăcărați luptători pentru libertate.

În Grecia bundoară a fost intențio-
nizat printr-o alie și eroul de pe A-
cropole, Manolis Glezos.

Asăzi glasul lui de foc se ridică
din închisoarea de pe insula Egina cu
o hotărîre demnă de marți fii ai
lumii. Iată ce spune Manolis Glezos
în mesajul adresat popoarelor sovie-
tice, popoarelor lumii și opiniei pu-
blice grecești:

— „Minile poporului nostru au
rupt în bucăți simbolul odios al fas-
cismului și războiului iar de pe ve-
chea Acropole a răsunat glasul tri-
umfului democrației”. Și după ce vor-
bește în mesajul său despre faptele
eroice și despre sacrificiile atîtor eroi
anonimi, el arată că: „forțele care au
dat naștere fascismului urzesc din
nou planuri împotriva păcii și demo-
crației. Pentru a se cînti cu adevă-
rat cauza rezistenței, este necesar să
se întărească rezistența între popoare,
să se lupte împotriva războiului, pen-
tru coeziunea, așa cum o face atît
de străntor poporul sovietic și con-
ducătorii lui!”.

Iubite prietene Manolis Glezos! Îți
trimitem un frăcesc salut și-ți dorim
putere să spulberi lanțurile ce te în-
cătușează.

Ion BANUȚA

ÎN ACEST NUMAR:

- Versuri de Florența Albu, Demostene Botez, Grigore Hagiu, Victor Kernbach, Tudor Măinescu, Florin Mugur, Constantin Nisipeanu, Letitia Popu, Veronica Porumbacu, Nichita Stănescu, Cornel Șerban. — pag. 3.
- Două schițe de Erskine Caldwell — pag. 4.

- „Pe ploaie” — navelă de Eugen Barbu — pag. 5-6
- Turnul Teatrului „V. V. Maiakovski” din Moscova. — Interviu cu N. Ohlupkov — Studentul Hamlet” — de E. Marjavić.
- Articole de V. Mîndra, Adriana Iliescu și D. Solomon — pag. 7.

NOVELISTICA LUI GALA GALACTION

MARILE PUTERI ALE PASIUNII

Descrierea unor mari pasiuni, care... Realismul și observația psihologică...

Realismul și observația psihologică... Realismul și observația psihologică...

Il zbuicumă pe Constantin Fierăscu... Il zbuicumă pe Constantin Fierăscu...

PE SCUR, DESPRE...

ILIE PURCARU:

„Ev nou în țara banilor“

Interesantă această geografie a României socialiste...

vii și livezi... Toamne pline cu prune gălăne...

de drum. Nu ai nici un moment impresia că ți s-a tratat...

Stockholm — Paris — Roma — Florența — Siena — Veneția — Mexico...

AL. ȘPERCO:

„Note de drum“

Stockholm — Paris — Roma — Florența — Siena — Veneția — Mexico...

Deși înarmat, de acasă cu vasele cunoștințe...

Diversitatea nu împiedică atenția cititorului...

Reușită prezentarea grafică a volumului...

MICA ANTOLOGIE A „POȘTEI REDACȚIEI“

Atarnind cu „Poșta redacției“ — pentru o mai mare eficiență...

Uni formă școlară

Sfârșit școlară, dezbracă uniforma în seara de demisie...

Coatele rupte amintesc trîrlul birucii...

Lăsat în vatră, o stră cu gîrlă în culm...

Ovidiu, iarna la șosea

Cîmgară zburlită și lacomi, corbii Trăscu...

Autoportret

Prind în oglinda din fața mesei, cînd mă văd parcă într-o pictură bătrînă...

Statule

Deosebite gânduri, întepeniți opuse, Statulele presară prin atelierul contraste...

Aici alina altul inform, ca un venimît Nembrăcesc...

Se trezește zănoaie în cite o statuie.

Petru R. POPESCU

Probleme de ISTORIE LITERARA

Probleme de ISTORIE LITERARA

Probleme de ISTORIE LITERARA

Probleme de ISTORIE LITERARA

Probleme de ISTORIE LITERARA

Probleme de ISTORIE LITERARA

Probleme de ISTORIE LITERARA

Probleme de ISTORIE LITERARA

Probleme de ISTORIE LITERARA

Probleme de ISTORIE LITERARA

Probleme de ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

ISTORIE LITERARA

In parc

In verdele frunzar al crăcii
Ce-o-ninde, nevăzută, un tei,
Alina florile cercei,
Nu-i lasă boarea să se culce,
— Stirnește-n noapte miros dulce
Spre-ndrăgostii de pe-alei.
Așa arată chipul Păcii!

Dintr-un văzduh bătut în ținte,
Cu scinteiere de argint,
Se lasă liniștea cuminte
Pe-al parcului vag labirint.
Răsună-n noapte ca-ntr-o sală
Tăcerea ei universală.
Tot cerul e albastru-nchis
Ca peisajul unui vis.
Suride-o boare de lumină
Ca o sonată în surdina,
Ca rima albă-a unui vers.
Suride Pacea-n uniers!

Subt bolta-naltă a prisăcii,
Celeste roiri de albine
Scleşcesc aripi diamantine
Zburind ca-n jocuri de copii
Din galaxii în galaxii,
Ca într-un festival al Păcii.

Pe-o bancă sub bătrîn castan,
Un om asistă, mut, la toate,
Privind parada de fazan
A geometriei înstelate.

Odihna asta-i pare vastă,
După o zi de muncă grea.
Depart, parcă-i o ferească
Sau poate licărește-o stea.

E-o noapte de eternitate,
Atîta calm se-așterne lin,
Ca un polen mărunt, pe toate,
Cernut din stele și senin.

Își simte omul fericirea
În piept, ca pe-un parfum de tei.
Parcă-a șoptit încetul firea
Sau poate-o umbră pe alei.

E-o stranie comuniune,
Ca-n amintirea unui cînt.
Ce mare, nobilă minune
E Pacea pe pămînt!

Demostene BOTEZ

*) Din volumul „Cintarea Păcii”, în pregătire.

O bătaie pentru fiecare pas...

Visul... această pasăre nevăzută
care izbucnește din conștiința mea
ca un fluviu din stîncă,
acest EU pentru care nu există
obstacol, nici timp, nici spațiu,
sînt cum adesea fugă din mine
dornic să cutureiere lumi
pe care nimeni nu le-a străbătut încă...
Atunci, ca să nu-l pierd, trebuie
să mă lipsesc de el ca iedera
și plec din mine, fug din trupul meu
care nu se poate desprinde
din înclăstarea gravitației,
care nu poate trece dintr-o zi
în alta fără să aștepte amurgul
și ivirea zorilor pe înaltele culmi.

Din cînd în cînd, cutezătorul meu vis
se oprește din neobositul drum,
întoarce capul, își scoate batista
din buzunar și o flutură în semn
de adio către trupul meu
care înaintează agale...
cître trupul meu care trebuie
să desfășoare o bătaie cu viața
pentru fiecare pas...

Trupule, trupule, te urmăresc
de pe un drum ce lunecă prin orașele
cu palate și fabrici construite
din cristal și din lemn ceresc,
cu bulevarde și parcuri împodobite
cu trandafiri și cu arbori aduși din lună...
și încerc să-i arunc o scară,
dar timpul așează între noi
un munte cu păduri de flăcări...
Te urmăresc totuși prin fum,
cum lupți cu flăcările,
cum te agăți de stînci
și cum pas cu pas te apropii...

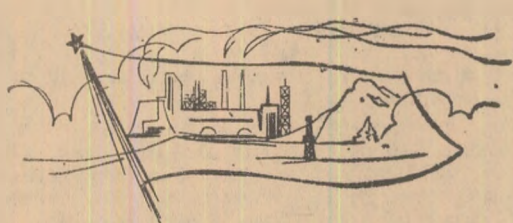
Despărțirea aceasta, în Timp,
mă neliniștește, mă doare!
și atunci, pe aripiile visului,
mă reîntorc prin pădurea de flăcări
spre trupul meu unde visul are
o căsuță
și un pat
cu o pernă moale
pe care să-și pună capul
să se odihnească...

Visele, la fel ca și oamenii,
au nevoie de somn...

Somnul este binefăcător
mai ales cînd trezirea
se întimplă odată cu
răsăritul soarelui
dintre faldurile
roșii
ale aurorei...

Vezi, trupule?
fi-am înapoiat visele...
înce-te însă în pas cu ele!
și cînd vor încerca
să cutureiere iar
viitoarele lumi,
prinde-le de pulpană
și nu deschide pumnul!
strînge-l...
strînge-l tot mai tare!
și vei simți cum te înalți...

Constantin NISPEANU

Și va veni o vreme...

...Și va veni o vreme cum n-a mai fost nicicînd,
Cum nici în cărți cu visuri n-au pomenit

Căci Noul frămîntînd-l din faptă și din gînd,
străbunii,
Știința depășește legendele minunii.

Nu vor mai fi hotare de ură între neamuri,
Iar oamenii cu oameni trăi-vor buni vecini,
Ca o tulpină-a vieții cu felurite ramuri,
Imbrășișind pămîntul cu-aceleași rădăcini.

Vom aduna grămadă și vom topi-n cuptoare
Uneltele de spaimă ce trupuri secerau,
Iar tancurile morții se vor schimba-n tractoare,
Arînd cumînți ogorul, pe care-l pustiau.

N-o să rîtonească nimeni la bunul nimănu,
Va fi pe buze cîntec și oaspeți dragi de masă,
Și, cum dorise Ilici în chibzuința lui,
Va arde-o lampă, seara, în fiecare casă.

Va fi la îndemînă ce-acum e prea departe,
Vom face într-o clipă un drum de zile-ntregi,
Vom merge să dăm mîna cu oamenii din Marte
Și nu vor fi în Cosmos neînțelese legi.

Vom înfrăți pămîntul cu zările albastre,
Trecînd în zbor prin spațiu pe aripi de atom
Și vom purta senină în sufletele noastre
Șimfrea cea mai naltă: mindria de-a fi om.

Iar cei ce-n urma noastră, venind în viitor,
Vor vieții aievea în noul și splendidul
Așezămînt al Păcii, vor scrie-n cartea lor:
— Nici noi n-am fi ce sîntem, de n-ar fi fost
Partidul!

Tudor MAINESCU

In ora luminată

M-ai ridicat spre surisul limpezii ere:
Sînt altul, sînt nou.
Stau cu piciorul pe-un smirc de limere
Fără ecou.

Imi arăți o fereastră, sau poate retină,
Cu un magnific decor.
Ieri, îl vedeam ca un punct de lumină,
Ca steaua Alcor.

În toate ești tu: în lumini, în țifeiuri,
În munții pe care-i disloci,
În navele suple plutind lingă cheiuri,
În palete, litere, voci.

'Azi ne hrănim din subline ambrozii,
Facem lumi din pogoști.
Steaua ta crește. O cîntă rapsozii.
Sînt, ești.

Victor KERNBACH

Hainele zeilor

Om printre sori, eu te-nchipui în straiul de
fiece zi,
Cum erau hainele zeilor, scăpărătoarele?
Știu doar că-n hainele noastre de azi vom urca
să cucerim puritățile arse-ale Lunii și Soarelui

Haina bărbăților, seara. Ce muzică sobră!
Umerii fermi, buzunarele dreptunghiulare,
nasturii netezi și tari care-ncheie
haina, la locul sortit, nelăsînd-o să zboare.

Cînd, rareori, te-ai simțit izolat și străin
haina pe-ascuns atingînd-o, și-ai reamîntit
haina mereu riguroasă redîndu-te
luptelor cotidiene și timpului tău împlinit.

Crește în spațiu vibrația visului liber
peste Olimpul ce doarme, pierind printre sori.
Mările suie-le pîn-la privirile tale,
munții ridică-i, cu peșteri și negri condori.

Urcă spre fluviul astrilor neistovit.
Ampla lor curgere pezi-o spre tine întoarsă.
Braț săgetînd bărbătește pe cerul febril.

Treci printre sferele soriilor, cu haina arsă.

Florin MUGUR

Mă bucur eu...

Mă bucur eu, mă bucur și nu prea
că se-plinește tinerețea mea...

Neobosit mă-ndemn și nu mă satur
de a pătrunde înfelesul matur,

Cobor în miez de pagini jinduind
la-nfelepciunea timpurilor de-argint.

Și totuși, totuși, timpului ce pleacă
i-aș spune să întîrzie o leacă.

Să scîntee-n lumini de curcubeu,
să fiu tot tînăr, ca și acum, mereu...

Dar clipele ce-n zbor fantastic trec
le chem și le regret și le petrec. —

Ca o iubită care nu revine
mă duc cu ele și rămîn în mine.

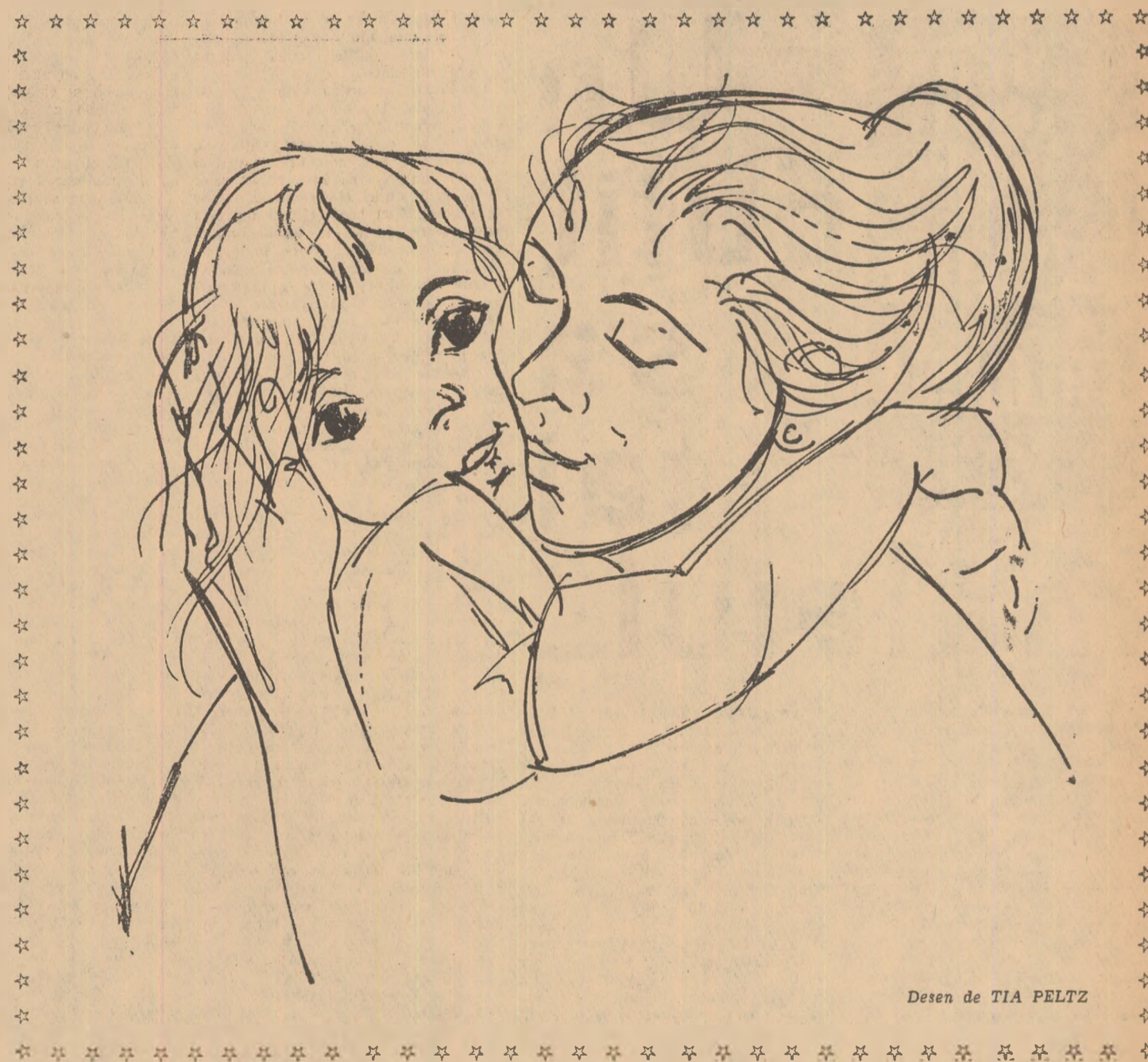
Dincolo de zare

Singele luminii s-a prîlins pe zare,
soarele-și ascunde chipul către-apus
și se stînge-n tîhnă și cu zbateri rare,
biruit de umbre care încă nu-s.

Ceas de veghe suie nopții în tîrie
așteptării dîndu-i înfinit ecou...
Stăru cu privirea, ochii mei să știe
scris în cartea zării cîntecul cel nou.

Stăru cu privirea mai curînd c-o clipă
să presimt minunea zorilor aieve...
Și îmi pare alba cernere, risipă
dinspre fîrmurile generoasei Neve.

Cornel ȘERBAN

Desen de TIA PELTZ

Ne-am născut cu lumina

Cînd am deschis ochii,
lumea avea culoarea pietrei la poalele barajului;
jur împrejur se-auzea căderea alunelor în liniștea
codrului.

Cînd am făcut primul pas,
urma sandalelor se întîpărea pe albia de mîine a
lacului
și tunetul nu se-auzea lingă excavator.

Cînd am scris alfabetul,
undele îmi răsringeau obrazul lingă ecluză,
între stîlpii de piatră care împungeau văzduhul.

Cînd am ridicat ochii,
deasupra, copilăria își rotea aripi albe.

Ne-am născut cu lumina.

Veronica PORUMBACU

Creșă

Cu frunza venind din livadă,
Poate la geamuri aici
Umbrele lor desculțe și mici
Se-nalță pe vîrfuri să vadă.

Și șoptesc fără cuvinte
Într-un șoșnet lin:
„Noi am fost mai -nainte,
Iată ne-am dus
Și n-am apucat să trăim.

'Abia deschisese-m o pleoapă
Și am pierit de fălcarită
La umbra coadei de sapă
Sau de-o altă moarte oarecare.
Poate ne-ar fi fost drag să ne jucăm la soare
Dar ne-a ucis aurul cu suflarea-i înghețată
Deși nu l-am văzut vreodată
Și mamele noastre foarte arar.

Ni-e drag să privim pernele albe,
Pereții curați
Și pătururile ca niște salbe,
Vă chemam să nu ne uitați.
Nu ca să ne jeliți cu lacrimi amare
Ci ca să-mpliniți voi
Selea noastră arzătoare
Secerată de timpuriu,
Dorul nostru cel viu.
De viață și soare
Să pîrguiți voi roadele grele
Ale perilor noastre
Ce n-au fost niciodată.
Și pe cea mai înaltă dintre schele
Să vă ridicați, voi îndrăzneții,
Apărătorii fără teamă ai vieții!”

Letiția PAPU

Desene de LUCIAN POPA

David

Umbra-mi creștea adîncită prin depresiuni
și se zgîncea în adine de furtuni
apele, bolțile frînte-n reflexe metalice.
Măduva lavei sărea dureros din masive vulcanice.

Goliat surd răbufni, jumătate de cer aplecînd spre
apuz,
clinetul brațului meu îi murea în auz,
nu-mi mai simțea mlădierea piciorului sprinten,
peste masa greoaie de carne stîclind ca un pinten.

Prevesteau înserare culmile nenuanțate,
pe punți de cărări, către sate în văi, micșorate,
scoboram, legîndînd căpășina pe umărul drept,
cum scobor, după ploaie, mocanii cu dipere moarte pe
bită.

Goliat, lume enormă dar strîmbă, bătrînă,
decapitată de fulgerătoare mea mină,
am trecut peste tine, întîrînd în istorie, dur, violent,
purîndu-mi pe buze, surisul subțire, de adolescent.

Grigore HAGIU

Marea de foc

Te-am semuit cu marea, oraș de foc,
Ti-am semuit nălfarea către stele
Oceanicelor verticale-adînci
Și fluxul și refluxul tău de flăcări.
L-am semuit marea-n albastre
Și precum mările, tu m-ai cuprins în tine,
Să pot descoperi, necunoscut mie,
Splendidele dimensiuni și arderi;

Te-am semuit cu marea
Și noul sens și noua frumusețe
Le-am căutat în tine, foc nestins
Precum au căutat-o-ntru-nceput,
În apa mării, vechii noștri semeni —
Mareele acestor ardere dense,
Aceste mări nestinse, mișcate la un semn
Al omului — stăpînul.
Aceste decantări ale ideii și ofelului albastru,
Aici stă sensul lumii, înțeleg,
Cînd vîietul fi-ascult, oraș de foc,
Cînd vin în nopți la fîrmul tău
și te contemplant.

Florența ALBU

Cîntec de primăvară

Desigur, primăvara mi-a fișnit din tîmple.
De umbre, umerii îmi șiroiesc, tăcut,
prea bine mi-e și nu mă mai pot rumpe
de aerul rotund ce m-a-ncăput.

E-nfîia oară cînd rămîn fără de viață,
de primăvară-ncecut cu frînghii,
pînă miresmele îmi dau un pumn în față,
trezindu-mă, le-adulmec și le mîngîi.

Și mor a doua oară, cînd îmi taie chipul
pala de raze alîrînd de crengi.
Și iar mi se rotește-n păsări timpul
cînd pasul tău răsună pe sub crengi.

Cu văzu-nchis, simt cum îmi bat peste
sprincenă
imaginile tale, clinchetînd:
Mor sacadat și renviez din vreme-n vreme,
de-otrava morții sufletul dezotrînd.

O, primăvara flăcări roșii 'nalță.
Pe rugul lor mi-e sufletul întîns
pînă miresmele îmi dau un pumn în față
și mă trezesc, și-nving și sînt învins

Nichita STANESCU

DOUA SCHITE DE SKINSKINE COLDWELL

Un cuțit, să tai mălaiul...

Un pui de lumina soarelui, deschise ochii. Prin ferestraie fără perdele...

cu un salohor negru la cărățul bumbacului egrenat în hambarul de lângă grajd...

— Te-ai trezit, întreabă de dincolo Nora, cu glasul ei catifelat de lețșicană...

— Aproape, îi răspunde Roy și cliuștii urechea, așteptând să audă apropiindu-se lăpățul picioarelor ei goale...

— O auzi leșind și ducându-se la fîntînă după o găleată de apă proaspătă. Zădarnic aștepta la întoarcere să primească un răspuns...

— Dacă-i dădea ceașca în mînă, Roy o putea ține, și, apăsînd cîte puțin capul, reușea apoi, cînd poțtea, să soarbă din ea...

— Trei sau patru, poate. Dintre zîlherii negri, doi au lipsit ieri de la lucru. Dacă lipsește și azi, ne mai trebuie patru zile, ca să terminăm praștia...

— Munci o să ai de primit pe șase zile, nu-i așa, Nora? întreabă el. Cînd îl vede pe mister Gene, spunea că nu mai avea slănină, Spune-i că-l rugăm să ne dea și nouă o bucată nu prea mare, cam vreo doi funți...

— Și dacă n-o vrea să ne dea? — Măcar alia lucru s-ar cuveni să facă mister Gene pentru noi, răs. punde Roy...

— Într-avea înaintea lui și îl întreagă. Tînuț pe spate, trebuia să stea locului pînă la asfințit, fără a fi în stare să miște nici brațele, nici picioarele...

— Tu ești, Nora? întreabă el, călînd s-o vadă mai deslușit. — Da, Roy, veni răspunsul.

— Nora intră în odaie și se așeză lîngă el pe pat. Gioparii cei vechi — pe care-i îmbrăca pe mîini ca să se apere de razele soarelui...

— Tu ești, Nora? întreabă el, călînd s-o vadă mai deslușit. — Da, Roy, veni răspunsul.

— Dacă-i dădea ceașca în mînă, Roy o putea ține, și, apăsînd cîte puțin capul, reușea apoi, cînd poțtea, să soarbă din ea...

— Trei sau patru, poate. Dintre zîlherii negri, doi au lipsit ieri de la lucru. Dacă lipsește și azi, ne mai trebuie patru zile, ca să terminăm praștia...

— Munci o să ai de primit pe șase zile, nu-i așa, Nora? întreabă el. Cînd îl vede pe mister Gene, spunea că nu mai avea slănină, Spune-i că-l rugăm să ne dea și nouă o bucată nu prea mare, cam vreo doi funți...

— Și dacă n-o vrea să ne dea? — Măcar alia lucru s-ar cuveni să facă mister Gene pentru noi, răs. punde Roy...

— Într-avea înaintea lui și îl întreagă. Tînuț pe spate, trebuia să stea locului pînă la asfințit, fără a fi în stare să miște nici brațele, nici picioarele...

— Tu ești, Nora? întreabă el, călînd s-o vadă mai deslușit. — Da, Roy, veni răspunsul.

— Dacă-i dădea ceașca în mînă, Roy o putea ține, și, apăsînd cîte puțin capul, reușea apoi, cînd poțtea, să soarbă din ea...

— Ma duc să pun mălaiul în cuștor și să fac cafeaua, îi zise ea apăsîndu-și mîinile pe obraz...

— O lăsa să se depărțeze, fără a spune nici un cuvînt. Auzea acum li-păuțului picioarelor ei goale pe pardoseala bucătăriei și simțea cum la fiecare pas sîbrăduț rol adăpost se călătina și se cutremura...

— Tu ești, Nora? întreabă el, călînd s-o vadă mai deslușit. — Da, Roy, veni răspunsul.

— Dacă-i dădea ceașca în mînă, Roy o putea ține, și, apăsînd cîte puțin capul, reușea apoi, cînd poțtea, să soarbă din ea...

— Trei sau patru, poate. Dintre zîlherii negri, doi au lipsit ieri de la lucru. Dacă lipsește și azi, ne mai trebuie patru zile, ca să terminăm praștia...

— Munci o să ai de primit pe șase zile, nu-i așa, Nora? întreabă el. Cînd îl vede pe mister Gene, spunea că nu mai avea slănină, Spune-i că-l rugăm să ne dea și nouă o bucată nu prea mare, cam vreo doi funți...

— Și dacă n-o vrea să ne dea? — Măcar alia lucru s-ar cuveni să facă mister Gene pentru noi, răs. punde Roy...

— Într-avea înaintea lui și îl întreagă. Tînuț pe spate, trebuia să stea locului pînă la asfințit, fără a fi în stare să miște nici brațele, nici picioarele...

— Tu ești, Nora? întreabă el, călînd s-o vadă mai deslușit. — Da, Roy, veni răspunsul.

— Dacă-i dădea ceașca în mînă, Roy o putea ține, și, apăsînd cîte puțin capul, reușea apoi, cînd poțtea, să soarbă din ea...

— Trei sau patru, poate. Dintre zîlherii negri, doi au lipsit ieri de la lucru. Dacă lipsește și azi, ne mai trebuie patru zile, ca să terminăm praștia...

— Munci o să ai de primit pe șase zile, nu-i așa, Nora? întreabă el. Cînd îl vede pe mister Gene, spunea că nu mai avea slănină, Spune-i că-l rugăm să ne dea și nouă o bucată nu prea mare, cam vreo doi funți...

— Și dacă n-o vrea să ne dea? — Măcar alia lucru s-ar cuveni să facă mister Gene pentru noi, răs. punde Roy...

— Ma duc să pun mălaiul în cuștor și să fac cafeaua, îi zise ea apăsîndu-și mîinile pe obraz...

— O lăsa să se depărțeze, fără a spune nici un cuvînt. Auzea acum li-păuțului picioarelor ei goale pe pardoseala bucătăriei și simțea cum la fiecare pas sîbrăduț rol adăpost se călătina și se cutremura...

— Tu ești, Nora? întreabă el, călînd s-o vadă mai deslușit. — Da, Roy, veni răspunsul.

— Dacă-i dădea ceașca în mînă, Roy o putea ține, și, apăsînd cîte puțin capul, reușea apoi, cînd poțtea, să soarbă din ea...

— Trei sau patru, poate. Dintre zîlherii negri, doi au lipsit ieri de la lucru. Dacă lipsește și azi, ne mai trebuie patru zile, ca să terminăm praștia...

— Munci o să ai de primit pe șase zile, nu-i așa, Nora? întreabă el. Cînd îl vede pe mister Gene, spunea că nu mai avea slănină, Spune-i că-l rugăm să ne dea și nouă o bucată nu prea mare, cam vreo doi funți...

— Și dacă n-o vrea să ne dea? — Măcar alia lucru s-ar cuveni să facă mister Gene pentru noi, răs. punde Roy...

— Într-avea înaintea lui și îl întreagă. Tînuț pe spate, trebuia să stea locului pînă la asfințit, fără a fi în stare să miște nici brațele, nici picioarele...

— Tu ești, Nora? întreabă el, călînd s-o vadă mai deslușit. — Da, Roy, veni răspunsul.

— Dacă-i dădea ceașca în mînă, Roy o putea ține, și, apăsînd cîte puțin capul, reușea apoi, cînd poțtea, să soarbă din ea...

— Trei sau patru, poate. Dintre zîlherii negri, doi au lipsit ieri de la lucru. Dacă lipsește și azi, ne mai trebuie patru zile, ca să terminăm praștia...

— Munci o să ai de primit pe șase zile, nu-i așa, Nora? întreabă el. Cînd îl vede pe mister Gene, spunea că nu mai avea slănină, Spune-i că-l rugăm să ne dea și nouă o bucată nu prea mare, cam vreo doi funți...

— Și dacă n-o vrea să ne dea? — Măcar alia lucru s-ar cuveni să facă mister Gene pentru noi, răs. punde Roy...

— Ma duc să pun mălaiul în cuștor și să fac cafeaua, îi zise ea apăsîndu-și mîinile pe obraz...

— O lăsa să se depărțeze, fără a spune nici un cuvînt. Auzea acum li-păuțului picioarelor ei goale pe pardoseala bucătăriei și simțea cum la fiecare pas sîbrăduț rol adăpost se călătina și se cutremura...

— Tu ești, Nora? întreabă el, călînd s-o vadă mai deslușit. — Da, Roy, veni răspunsul.

— Dacă-i dădea ceașca în mînă, Roy o putea ține, și, apăsînd cîte puțin capul, reușea apoi, cînd poțtea, să soarbă din ea...

— Trei sau patru, poate. Dintre zîlherii negri, doi au lipsit ieri de la lucru. Dacă lipsește și azi, ne mai trebuie patru zile, ca să terminăm praștia...

— Munci o să ai de primit pe șase zile, nu-i așa, Nora? întreabă el. Cînd îl vede pe mister Gene, spunea că nu mai avea slănină, Spune-i că-l rugăm să ne dea și nouă o bucată nu prea mare, cam vreo doi funți...

— Și dacă n-o vrea să ne dea? — Măcar alia lucru s-ar cuveni să facă mister Gene pentru noi, răs. punde Roy...

— Într-avea înaintea lui și îl întreagă. Tînuț pe spate, trebuia să stea locului pînă la asfințit, fără a fi în stare să miște nici brațele, nici picioarele...

— Tu ești, Nora? întreabă el, călînd s-o vadă mai deslușit. — Da, Roy, veni răspunsul.

— Dacă-i dădea ceașca în mînă, Roy o putea ține, și, apăsînd cîte puțin capul, reușea apoi, cînd poțtea, să soarbă din ea...

— Trei sau patru, poate. Dintre zîlherii negri, doi au lipsit ieri de la lucru. Dacă lipsește și azi, ne mai trebuie patru zile, ca să terminăm praștia...

— Munci o să ai de primit pe șase zile, nu-i așa, Nora? întreabă el. Cînd îl vede pe mister Gene, spunea că nu mai avea slănină, Spune-i că-l rugăm să ne dea și nouă o bucată nu prea mare, cam vreo doi funți...

— Și dacă n-o vrea să ne dea? — Măcar alia lucru s-ar cuveni să facă mister Gene pentru noi, răs. punde Roy...

LESSIE

După terminarea micului dejun, doamna Garley își sorbea cafeaua ațînd liniștită ziarul, cînd, din bucătărie, se auzi zgomotul unei farfurii căzînd pe ciment și sîrgîndu-se. Era singură în sufragerie, căci clienții pensunii plecaseră imediat după servirea mesei...

— Mica negresă se retrăgea în colț, pas cu pas. Nu putea ști niciodată ce e în stare să-i facă doamna Garley. — Vino-neoa, Lessie, în mijlocul camerei — spune stăpîna. Vino imediat aici cînd îți vorbesc! Copila, tremurînd din tot corpul...

— Acum ridică-te și apucă-te de curățenie! — îi spuse ea lui Lessie lăsînd mîna din mînă. Vreau ca la prînz toate camerele din casă să strălucească de curățenie. Și părăsi bucătăria ducîndu-se în odaia din față.

Lessie se plînsese de muncă. Se plînsese că are prea multe vase de spălat și prea multe camere de detreecat la pensune. Spusese că e prea obosită și nu poate răzbi cu treaba de fiecare zi. Doamna Garley îi trăsese cîrta de palmă pentru fiecare cuvînt ce-l rostise.

— Dacă negresa asta mică a fugit — îi spuse ea soțului ei — am s-o biciuiesc pînă n-o să mai rămîna nimic din ea. — Nu trebuie nici tu să-i faci prea mult — spuse Garley. Nu-i destul de voinică pentru că s-o cerea toată treaba grea.

— Vorbești de parcă i-ai lua apărarea — spuse nevastă-sa. O hrănesc, o îmbrac, o întretin. Dacă nu vrea să fie recunoscătoare de bună voie, am s-o fac eu să fie de nevastă. Lessie fugise și doamna Garley o știa prea bine. Se aștepta ea la asta mai de mult, dar gîndise că înspăimîntase copila destul ca să rămînă pe loc.

— De altfel, ar fi timpul s-o lași să plece — zise Garley. Nici n-ai putea s-o ții mult timp fără să-i plătești ceva. — Ei, asta e bună! Iar fi iei apărarea! O plătește dîndu-i casă și masă. E de ajuns. Nici nu mă gîndesc să dau vreun ban!

— Ce mai vorbă, vreau ca Lessie să se întoarcă zise ea — și tu vei fi acela care mi-o va aduce. Vreau să fie aici mîine dimineață la micul dejun. — Garley își privi soția, dar nu soase un cuvînt. Deplînda de ea. Ea îl întreabă. Fără ea și fără pensuni nu știa ce ar fi făcut. Ea era aceea care conducea pensuni și achita notele de plată.

— Ce mai vorbă, vreau ca Lessie să se întoarcă zise ea — și tu vei fi acela care mi-o va aduce. Vreau să fie aici mîine dimineață la micul dejun. — Garley își luă pălăria și leși pe ușa din față. În stradă o luă la vale spre cartierul negrilor. După toate probabilitățile, era singurul loc unde s-ar fi putut ascunde Lessie, dacă nu cumva fugise în cîmp.

De cum ajunsese lîngă cea dintîi casă din cartierul negrilor, lui Garley i se părură că toți cei din prejur îl pîndeau din dosul ușilor și al ferestrelor, de după case. De cîteva ori se întoarse brusc încercînd să surprindă pe careva privindu-l. Nu se vedea niciieri nici înșenă de om. Părea un loc părăsit.

— Nu cred că Lessie s-a cunoască pe vreunul dintre negrii ăștia — gîndi el. Doar n-a ieșit niciodată din casă și nimeni n-a venit s-o vadă. Nu m-aș mira ca să nu știe nimeni de existența ei, în afară de nevastă-mea și de mine. Lessie n-ar fi venit aici, printre străini, după ce a fugit. — Continua să meargă, întrebîndu-se pe unde ar putea s-o caute. Înălțura idea că ar fi putut fugi afară din oraș; i-ar fi fost desigur prea frică acolo. În definitiv, singurul loc unde s-ar fi putut ascunde era tot cartierul acesta.

— Ce gîndi, că dacă o fi s-o găsească, o s-o întîlnească piitî după vreo negresă oarecare, care o fi luat-o la ea. — Garley era pe jumătate hotărît să se întoarcă acasă și să-i spună soției că a cercetat toate casele din cartierul negru fără să dea de urma Lessie-ii. Dar cînd se oprî și era gata să facă cale întoarsă, începuse să se perinde prin mîntă cum ce va face și ce va spune nevastă-sa. S-ar putea să-i dea prin mîntă să-l dea chiar afară din propria casă, dacă se întoarcă fără Lessie și fără știri despre ea.

— Pe cînd făcea colțul unei străduțe, alese o casă la întîmplare. Ușa și ferestrele erau deschise, dar nimic nu arăta că ar fi fost cineva înăuntru. Nici nu ieșea fum pe coș. — Garley stătu la îndoaială, apoi se îndreptă spre casa din alături. Bătu în ușă și ascultă. Nici o mișcare, nici un zgomot, deși în curte se vedea o albăie cu rufe. Urcă pragul și privi în casă. Într-un colț, o negresă burduhoasă se legăna într-un balansoar. Pe genunchii ei, ascunsă aproape între sînii ei imenși ședea Lessie. Micuța se strîngea la pieptul negresei și își ascundea capul cu mîinile. — Bună seara, mătușă Gracie! spuse Garley privindu-le. — Ce cauți aici? întreabă mătușă Gracie cu asprime. — Am venit numai să văd — răspunde Garley. — Și ce anume ai venit numai să vezi? întreabă femeia. — Ei bine, cred că pe Lessie. — Nu-ți ajută la nimic — spune mătușă Gracie. Nu faci decît să-ți pierzi timpul vorbind de asta. — De fapt, nu știam unde este — spuse el. — Nu-ți ajută la nimic, nici dacă știi unde e — zise mătușă Gracie — pentru că n-ai decît să te duci să-i spui femeii care e soția dumitale că Lessie va rămîne unde este. — Garley se așeză pe un scaun lîngă ușă. În aceeași clipă, negresa o strînsese pe Lessie mai tare la piept tot legîndu-se cu ea. Lessie încă nu-i privea. — Ca să fim drepti — relă Garley — soția mea a fost cam aspră cu Lessie acești trei, patru ani. Mai aspră chiar decît s-ar fi cuvenit, fără îndoială. — N-o să mai fie, zise mătușă Gracie. Pentru că, de acum înainte, micuța o să rămîna aici, cu mine. Voi ăștia, alții, ar trebui să vă fie rușine de felul cum vă purtați cu negrii. Știți și voi prea bine că nu era de loc cinștit s-o puneți pe Lessie să muncască zi și noapte pentru voi și să nu vă dați nimic altceva decît niste zdrențe din boarfele vechi ale soției și niste resturi de mîncare bună de aruncat. — Garley se ruga în gînd ca mătușă Gracie să nu se apuce să vorbească de palmele și loviturile de mîtură ce i le căra nevastă-sa Lessie-ii. Speră că nimeni nu știe despre asta. — Cînd ai să te întorci acasă — continuă mătușă Gracie — spune-i soției dumitale că Lessie este la mine și că o păstrez. Spune-i să vie ea singură aici s-o ia, dacă are curajul, dar cred că n-o să-l alba, pentru că știe prea bine că ceea ce am să-i spun o s-o facă să se întoarcă pînă în virful urechilor. — Garley se ridică privind încă odată spre Lessie. Pînă atunci nu-și dăduse niciodată seama cînd e de mică. Nu părea mai mare ca un copil de șase, șapte ani. Se retrase pe ușă fără un cuvînt. — Odată în străduță, o luă spre casă. Se apropiă ora cinei și mesele erau servite la ore fixe. Își consultă ceasul și luți pasul. Tăie chiar drumul printr-un loc vrac ca să fie sigur că va sosi din vreme la masă. Nevastă-sa stătea în picioare pe verandă. — Ei, ai găsit-o pe Lessie? întreabă ea. — Va fi aici pentru micul dejun — spuse Garley. Așa mi-ai spus, că atunci trebuie să fie aici, nu-i așa? — Așa am spus și dacă nu va fi aici la ceasul potrivit, poji să te pregătești s-o iei și tu din loc. — Voi face cum m-oi pricepe — spuse el, urmînd-o grăbit prin vestibul pînă în sufragerie, unde clienții pensunii se și aflau la masă. — Va fi aici pentru micul dejun, nesimțit de nimeni. Sosea tocmai la vreme ca să-și primească porția din primul fel de mîncare ce se servea chiar atunci în capătul unde-și avea el locul la masă.

Desen de T. MICU

Din volumul 'MOARTEA UNEI HAIMANALE'

În romînește de S. STANESCU

TURNEUL TEATRULUI „V. V. MAIAKOVSKI” MOSCOVA

Un teatru viu

usfinător entuziast al „convenționalului realist” și „partizan al teatrului „trăirii”, Ohlopkov este un căutător febril, vesnic neostentiv pe o cale care încearcă să împace învățătura lui Meyerhold cu principiile lui Stanislavski.

Urmărind cu strălucită, dincolo de rampă, fizionomia și sensibilitatea publicului nou, creatorii din teatrul sovietic au declarat de multă vreme război platitudinilor și formalismului. Servind idealurile unei societăți care se îndreaptă spre comunism, regizorii au deschis căi variate către contemporaneitate, într-o diversitate de nuanțe proprii unei arte vii, de esență populară.

În ceea ce-l privește pe regizorul principal al teatrului „Vladimir Maiakovski”, el este un adept (neliniștit) al reconstituirii vieții pe scenă în vederea unui spectacol în contact cu care publicul să „aibă ce se aia la teatru fiind în întregime captivat de acțiunea piesei”.

În principal al teatrului „Vladimir Maiakovski”, el este un adept (neliniștit) al reconstituirii vieții pe scenă în vederea unui spectacol în contact cu care publicul să „aibă ce se aia la teatru fiind în întregime captivat de acțiunea piesei”.

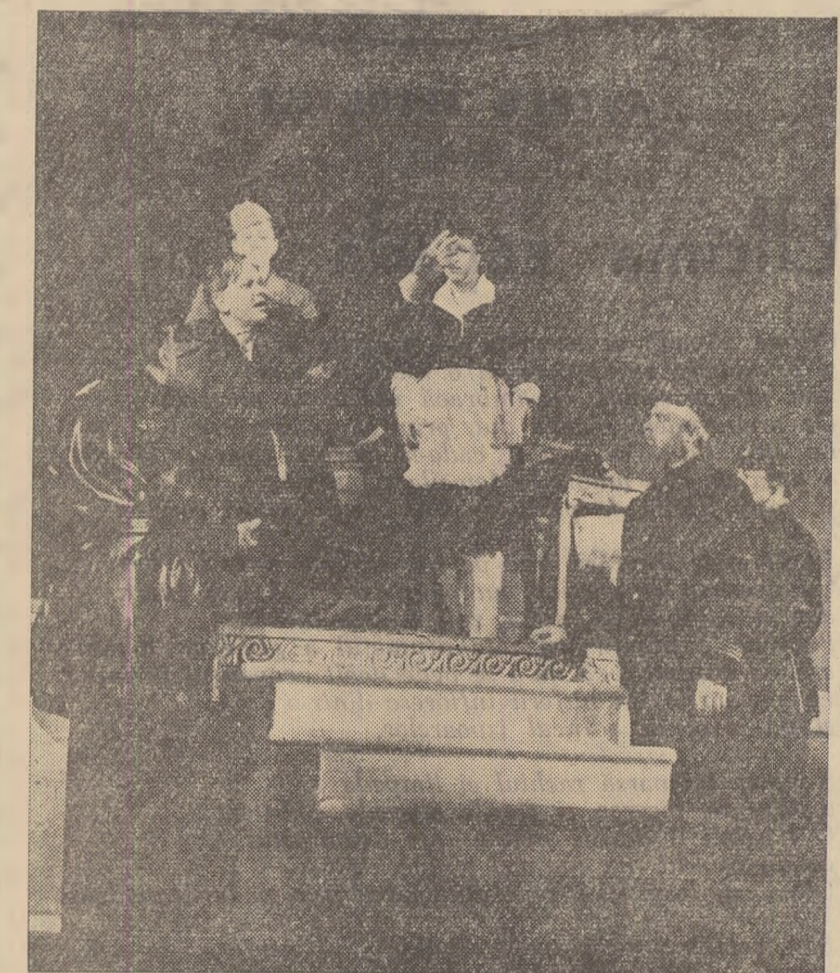
„Uimitoare este fapta teatrului”, a exclamat Ohlopkov. Sensul misiunii educative a teatrului, regizorul îl vede în puterea de a „înfrăiera” poporul, de a face pe om să dobândească „un optimism excepțional, năzuința spre acțiuni eroice, senzația deplină a frumuseții”.

„Există convențional și convențional”, spune regizorul și pornind de la celebrul „urcarea teatrului în teatru” al lui Stanislavski, va introduce în estetica dramaturgiei conceptul nou de „convențional realist”, „progresist și popular” în opoziție cu „convenționalul estetizant” sau rutinier.

„Regizorii au pregătit cu mare artă replicile (în dialogul Troian-Batenin pauzele dintre replici se dilată pentru a cuprinde o frază muzicală ce subliniază ideile pe care le precede), aparițiile personajelor (bătăi în ușa însoțite de muzică, intrări diferite,

„Insemnări pe marginea spectacolului „POVESTE DIN IRKUTSK”

V. MINDRA

SPECTATORUL ȘI ACTUL CREAȚIEI

„O discuție cu Nikolai Ohlopkov, fie ea și în fușă, despre orice — despre arhitectura Bucureștilor, despre un om necunoscut, înfruptat înfrunt pe stradă, despre Iuri Gagarin, despre sport, despre dezvoltarea științei în zilele noastre, despre complexitatea vieții” — deține o discuție despre teatru, Ohlopkov adună cu audiența și aduce în teatru său elementele noi ale vieții, explicând, dovedind și convingând că totul este pe măsura teatrului, că teatrul nu-l este nimic străin.

„Regizorii răspunde de toate. Dacă se scrie piese pentru tot regizorul este viu. Să spunem că teatru seriozitate. Vă dați seama că mi-ar fi mai ușor să spun că nu e așa, dar așa este”.

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

V. MINDRA

Cu NIKOLAI OHLOPKOV despre teatru

„O discuție cu Nikolai Ohlopkov, fie ea și în fușă, despre orice — despre arhitectura Bucureștilor, despre un om necunoscut, înfruptat înfrunt pe stradă, despre Iuri Gagarin, despre sport, despre dezvoltarea științei în zilele noastre, despre complexitatea vieții” — deține o discuție despre teatru, Ohlopkov adună cu audiența și aduce în teatru său elementele noi ale vieții, explicând, dovedind și convingând că totul este pe măsura teatrului, că teatrul nu-l este nimic străin.

„Regizorii răspunde de toate. Dacă se scrie piese pentru tot regizorul este viu. Să spunem că teatru seriozitate. Vă dați seama că mi-ar fi mai ușor să spun că nu e așa, dar așa este”.

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

Studentul Hamlet

„Sint ceea ce se numește un actor începător. (Am terminat Institutul abia cu doi ani în urmă). S-a întimplat însă ca „soarta” să-mi rezerve încă la începutul carierei mele de actor rolul lui Hamlet.

„Sint ceea ce se numește un actor începător. (Am terminat Institutul abia cu doi ani în urmă). S-a întimplat însă ca „soarta” să-mi rezerve încă la începutul carierei mele de actor rolul lui Hamlet.

„Sint ceea ce se numește un actor începător. (Am terminat Institutul abia cu doi ani în urmă). S-a întimplat însă ca „soarta” să-mi rezerve încă la începutul carierei mele de actor rolul lui Hamlet.

„Sint ceea ce se numește un actor începător. (Am terminat Institutul abia cu doi ani în urmă). S-a întimplat însă ca „soarta” să-mi rezerve încă la începutul carierei mele de actor rolul lui Hamlet.

„Sint ceea ce se numește un actor începător. (Am terminat Institutul abia cu doi ani în urmă). S-a întimplat însă ca „soarta” să-mi rezerve încă la începutul carierei mele de actor rolul lui Hamlet.

„Sint ceea ce se numește un actor începător. (Am terminat Institutul abia cu doi ani în urmă). S-a întimplat însă ca „soarta” să-mi rezerve încă la începutul carierei mele de actor rolul lui Hamlet.

„Sint ceea ce se numește un actor începător. (Am terminat Institutul abia cu doi ani în urmă). S-a întimplat însă ca „soarta” să-mi rezerve încă la începutul carierei mele de actor rolul lui Hamlet.

„Sint ceea ce se numește un actor începător. (Am terminat Institutul abia cu doi ani în urmă). S-a întimplat însă ca „soarta” să-mi rezerve încă la începutul carierei mele de actor rolul lui Hamlet.

„Sint ceea ce se numește un actor începător. (Am terminat Institutul abia cu doi ani în urmă). S-a întimplat însă ca „soarta” să-mi rezerve încă la începutul carierei mele de actor rolul lui Hamlet.

„Sint ceea ce se numește un actor începător. (Am terminat Institutul abia cu doi ani în urmă). S-a întimplat însă ca „soarta” să-mi rezerve încă la începutul carierei mele de actor rolul lui Hamlet.

„Sint ceea ce se numește un actor începător. (Am terminat Institutul abia cu doi ani în urmă). S-a întimplat însă ca „soarta” să-mi rezerve încă la începutul carierei mele de actor rolul lui Hamlet.

„Sint ceea ce se numește un actor începător. (Am terminat Institutul abia cu doi ani în urmă). S-a întimplat însă ca „soarta” să-mi rezerve încă la începutul carierei mele de actor rolul lui Hamlet.

„Sint ceea ce se numește un actor începător. (Am terminat Institutul abia cu doi ani în urmă). S-a întimplat însă ca „soarta” să-mi rezerve încă la începutul carierei mele de actor rolul lui Hamlet.

„Sint ceea ce se numește un actor începător. (Am terminat Institutul abia cu doi ani în urmă). S-a întimplat însă ca „soarta” să-mi rezerve încă la începutul carierei mele de actor rolul lui Hamlet.

„Sint ceea ce se numește un actor începător. (Am terminat Institutul abia cu doi ani în urmă). S-a întimplat însă ca „soarta” să-mi rezerve încă la începutul carierei mele de actor rolul lui Hamlet.

„Sint ceea ce se numește un actor începător. (Am terminat Institutul abia cu doi ani în urmă). S-a întimplat însă ca „soarta” să-mi rezerve încă la începutul carierei mele de actor rolul lui Hamlet.

„Sint ceea ce se numește un actor începător. (Am terminat Institutul abia cu doi ani în urmă). S-a întimplat însă ca „soarta” să-mi rezerve încă la începutul carierei mele de actor rolul lui Hamlet.

„Sint ceea ce se numește un actor începător. (Am terminat Institutul abia cu doi ani în urmă). S-a întimplat însă ca „soarta” să-mi rezerve încă la începutul carierei mele de actor rolul lui Hamlet.

„HOTEL ASTORIA” pe scena Teatrului „Maiakovski”

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

REGIZOR ȘI ACTORI

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

„Căre a fi unul din cele mai importante principii regionale? Piesa trebuie să se desfășoare cu mai aproape de spectator. Spectacolul de teatru trebuie să

Dumitru MAIKOVSKI

